

Михаилъ.

Азъ бихъ желалъ да влеземъ въ самия градъ, а не само отъ далечъ да го глѣдаме.

Петръ.

Ако би да побѣди нашата войска лукавитѣ гърци, ако въстѣржествува нашето оржіе, тѣ непременно ще ни предложтъ миръ и тогасъ можемъ да отидемъ и въ самиятъ градъ.

Михаилъ.

Врѣмето ще ни покаже сичко. Неизвѣстно е коя ще бѣде побѣдата. Тѣ иматъ много приятели, може би да ги повикатъ на помощъ.

Петръ.

Нека повикатъ, когото искатъ. Българскія войникъ неустрашимо ся бие съ гърцитѣ, на едно замахваніе, десятина гърци падатъ на земята, а и азъ нѣма стоѣ празенъ. Защо ми е тѣзи саби, само за хубость ли? Щѣ са биѣ юнашки за отечеството си?

Михаилъ.

Нѣма кой да ни забрани, затова са и отвара бой, за да са биемъ. Ти незнашъ ли че нашитѣ българе, съ сопи сѣ превземали Костантинополъ? Въ тѣхъ много размишленія нѣма. Наведнѣжъ като извикатъ: на-прѣдъ! сичкитѣ са спущатъ като левове върху непри-ятеля. (отъ на вѣнъ са зачувѣтъ свирни, пѣсни, слѣдъ малко спиратъ).

Петръ.

Ха, народа са вѣсели. Да отидемъ да глѣдаме.